

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt fredag den 10. januar 2025

Sag 53/2024

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Katrine Westhausen Gottlieb, beskikket)

I tidligere instans er afsagt kendelser af Østre Landsrets 16. afdeling den 23. maj 2024 og den 20. juni 2024 (S-371-24).

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Michael Rekling, Kurt Rasmussen, Jens Kruse Mikkelsen og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

T har nedlagt påstand om løsladelse.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T er tiltalt for bedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 279, jf. § 286, stk. 2, ved i perioden fra februar 2012 til juli 2015 for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding retsstridigt at have foranlediget uberettiget tilbagesøgning af udbytteskat.

T er britisk og brasiliansk statsborger og har bopæl i Storbritannien.

Den 18. juni 2019 blev T anholdt og varetægtsfængslet i surrogat i Storbritannien på en europæisk arrestordre fra Belgien i en sag, som ligner den danske udbyttesag, men hvor forhold-

ne blev begået over for den belgiske stat. Den 10. november 2021 blev der i Storbritannien truffet endelig afgørelse om udlevering af T til Belgien.

Ved Retten i Glostrups kendelse af 20. januar 2022 blev T varetægtsfængslet in absentia. Retten udstedte samtidig en europæisk arrestordre på ham.

Den 9. februar 2022 blev T varetægtsfængslet i Belgien. Af sagens oplysninger fremgår, at der foreligger to belgiske afgørelser af 9. februar 2022 om varetægtsfængsling. I den ene af afgørelserne henvises der til den europæiske arrestordre fra Belgien, mens der i den anden afgørelse henvises til den europæiske arrestordre fra Danmark.

Ved dom af 21. april 2023 fra Den Nederlandsksprogede Ret i Første Instans i Bruxelles blev T idømt 4 års fængsel. Det fremgår af sagens oplysninger, at der i den belgiske sag var sendt anmodninger om refusion af udbytteskat for ca. 22,7 mio. EUR (ca. 170 mio. DKK).

Ved dom af 8. juni 2023 traf Appeldomstolen i Bruxelles afgørelse om, at T kunne udleveres til Danmark. Af en dansk oversættelse af afgørelsen fremgår:

”Af disse grunde

Bestemmer domstolen efter kontradiktorisk sagsbehandling

...

At sagsøger T ikke længere er anholdt i nærværende sag..., således at den europæiske arrestordre fra 20. januar 2022, som blev erklæret eksigibel, kan fuldbyrdes og sagsøger bliver overleveret til de danske myndigheder.”

T blev overført til Danmark den 13. juni 2023 og blev af dansk politi anholdt samme dato.

Han blev ved Retten i Glostrups kendelse af 14. juni 2023 varetægtsfængslet, indtil der blev afsagt dom i byretssagen, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, jf. § 762, stk. 1, nr. 1.

Ved kendelse af 27. juni 2023 stadfæstede Østre Landsret byrettens kendelse om varetægtsfængsling.

Af en skrivelse af 30. juni 2023 fra de belgiske myndigheder (Advokaturen i Bruxelles, Bureau CIS – Internationalt Samarbejde) til den danske anklagemyndighed fremgår om fængslingen af T:

”I forlængelse af min tidligere skrivelse af 09.06.2023 vedrørende T (født...)..., kan jeg herved meddele Dem, at den pågældende har været varetægtsfængslet med henblik på overgivelse i 5 dage (fra den 08.06.2023 til den 13.06.2023) i henhold til EAW'en i Deres sag. Forud for denne periode har han været anholdt af andre grunde i en belgisk sag.”

Ved Retten i Glostrups dom af 2. februar 2024 blev T straffet med fængsel i 6 år og udvist for bestandig for bedrageri af særlig grov beskaffenhed for ca. 320 mio. kr. begået over for den danske stat. T ankede dommen med påstand om afvisning, subsidiært formildelse.

Retten i Glostrup bestemte samtidig med domsafsigelsen, at T skulle forblive varetægtsfængslet under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse af straffen kunne iværksættes, jf. retsplejelovens § 769, stk. 1, 2. pkt., jf. § 762, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1.

Anklagemyndigheden ankede den 9. februar 2024 byrettens dom med påstand om skærpelse. Anklagemyndigheden anmodede samtidig om, at T forblev varetægtsfængslet i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 1, frem til dom i ankesagen, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, subsidiært at han blev varetægtsfængslet i 4 uger.

Ved kendelse af 14. marts 2024 traf Østre Landsret afgørelse om, at T skulle være varetægtsfængslet under anken med frist til den 11. april 2024. Følgende fremgår af landsrettens begrundelse:

”T er ved byrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 279, og idømt en straf af fængsel i 6 år samt udvist af Danmark med et indrejseforbud for bestandigt.

Landsretten finder, at kravet om begrundet mistanke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1.

Efter sagens karakter og det oplyste om tiltaltes personlige forhold, herunder hans manglende tilknytning til Danmark, er der bestemte grunde til at antage, at han på fri fod vil unddrage sig strafforfølgningen eller fuldbyrdelsen, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.

Betingelserne for varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, findes derfor at være opfyldt.

Landsretten finder herefter, at der ikke er grundlag for at tage stilling til, om betingelserne efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, tillige er opfyldt.

Herefter, og da fortsat varetægtsfængsling i 4 uger ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, som er nævnt i lovens § 762, stk. 3.”

Østre Landsret forlængede varetægtsfængslingen under anken ved kendelser af 11. april 2024 og 8. maj 2024.

Den belgiske dom af 21. april 2023 mod T blev efter det oplyste endelig i april 2024, efter at anke i sagen blev frafaldet. Efter det oplyste er straffen i den belgiske sag anset for udstået med den skete surrogatfængsling og varetægtsfængsling i henholdsvis Storbritannien og Belgien.

Ultimo april 2024 frafaldt T bevisanken i den danske straffesag, således at sagen ved Østre Landsret alene er en udmålingsanke.

Ved kendelse af 23. maj 2024 blev varetægtsfængslingen under anken forlænget med frist til den 20. juni 2024. Følgende fremgår af landsrettens begrundelse:

”Af de grunde, som landsretten har anført i kendelse af 14. marts 2024, findes betingelserne for fortsat varetægtsfængsling i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, at være opfyldt. Landsretten finder herved, at fortsat varetægtsfængsling i 4 uger ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, der er nævnt i retsplejelovens § 762, stk. 3.”

Af Østre Landsrets retsbog af 20. juni 2024 fremgår, at landsretten har berammet hovedforhandling i straffesagen til den 15., 20., 21. og 29. januar 2025.

Landsretten afsagde den 20. juni 2024 kendelse om, at T skulle forblive varetægtsfængslet under anken, indtil der er afsagt dom i sagen. Følgende fremgår af landsrettens begrundelse:

”Af de grunde, der er nævnt i landsrettens kendelse af 14. marts 2024, findes kravet om begrundet mistanke og om, at der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på fri fod

vil unddrage sig strafforfølgningen eller fuldbyrdelsen, at være opfyldt. Betingelserne i retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, er derfor opfyldt.

Efter de foreliggende oplysninger lægges det i overensstemmelse med forsvarerens oplysninger til grund, at T forud for den belgiske dom var frihedsberøvet i Belgien fra den 9. februar 2022 på grundlag af dels en europæisk arrestordre udstedt af de belgiske myndigheder, dels en europæisk arrestordre udstedt af de danske myndigheder. Ligeledes i overensstemmelse med forsvarerens oplysninger lægges det imidlertid videre til grund, at den belgiske dom, der bl.a. lyder på 4 års fængsel, i Belgien er anset for udstået med varetægtsfængslingen i Belgien.

Herefter findes den relevante periode ved vurderingen af spørgsmålet om proportionalitet af frihedsberøvelsen af T at skulle regnes fra den 8. juni 2023, da den belgiske byret traf afgørelse om udlevering til Danmark, hvilket blev effektueret 5 dage senere.

Ved vurderingen af proportionaliteten af varetægtsfængslingen set i forhold til den straf eller tillægsstraf, som kan ventes, må der i overensstemmelse med Højesterets afgørelse gengivet i U.2012.2271 tages hensyn til muligheden for prøveløsladelse til normal tid efter reglen i straffelovens § 38, stk. 1.

Efter en samlet vurdering af de fremkomne oplysninger i ankesagen finder landsretten, at varetægtsfængsling indtil dom, jf. retsplejelovens § 767, stk. 2, jf. § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, ikke er i strid med de proportionalitetshensyn, der er nævnt i lovens § 762, stk. 3.

Anklagemyndighedens påstand om varetægtsfængsling, indtil der afsiges dom i ankesagen, tages derfor til følge.”

Anbringender

T har anført navnlig, at fortsat varetægtsfængsling er i strid med retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, og stk. 3.

Ankesagen skal afgøres efter straffelovens § 89. Det følger heraf, at han alene skal idømmes en tillægsstraf til den belgiske dom, hvis samtidig pådømmelse ville have medført en forhøjelse af straffen.

Den straf på fængsel i 6 år, som Retten i Glostrup udmålte, ville ikke være forhøjet, hvis Retten i Glostrup skulle have medtaget beløbet fra den belgiske sag. Der vil i hvert fald alene kunne blive tale om udmåling af en begrænset tillægsstraf til den belgiske straf, jf. straffelovens § 89.

Hvis han udebliver fra den berammede hovedforhandling i Østre Landsret i januar 2025, vil dette medføre, at ankesagen afvises, jf. retsplejelovens § 920, stk. 2. Byrettens dom på fængsel i 6 år vil i så fald stå ved magt. På denne baggrund foreligger der ikke længere en unddragelsesrisiko, idet han har en væsentlig interesse i at få nedsat den idømte fængselsstraf.

I en situation, hvor straffelovens § 89 finder anvendelse, bør proportionaliteten vurderes ud fra den samlede frihedsberøvelse. I nærværende sag, hvor der er sket fængsling på flere arrestordrer samtidig, og der foreligger en kontinuerlig frihedsberøvelse gennem mere end 5 år som arrestant, bør proportionaliteten i en § 89-situation vurderes i relation til den samlede frihedsberøvelse.

Hvis ikke den samlede frihedsberøvelse skal danne grundlag for proportionalitetsvurderingen, skal denne foretages på baggrund af frihedsberøvelsen den 9. februar 2022 i Belgien på den danske arrestordre.

Det er korrekt, at den belgiske dom er anset for udstået med varetægtsfængslingen, men denne vurdering blev foretaget i Belgien ved dommens afsigelse i første instans. På dette tidspunkt kunne den belgiske dommer ikke inddrage andre verserende straffesager, herunder den danske sag. Der er således ikke taget hensyn til eventuel prøveløsladelse eller kumulationsregler svarende til den danske straffelovs § 89. Den belgiske dommer tog alene stilling til, at han kunne løslades i den belgiske sag.

Herefter har han været frihedsberøvet i 2 år og 7 måneder i den danske sag, hvilket er langt mere end både halvdelen og to tredjedele af den af anklagemyndigheden forventede tillægsstraf på fængsel i 3 år.

Da han er udvisningsdømt, skal Højesteret ved vurderingen af, om fortsat frihedsberøvelse er proportionalt, tage udgangspunkt i en prøveløsladelse på 1/2 tid, jf. straffelovens § 38, stk. 2, jf. pkt. 21 i vejledning nr. 10071 af 15. december 2023 om løsladelse af dømte, der udstår fængselsstraf.

Højesterets afgørelse gengivet i UfR 2012.2271 behandler ikke spørgsmålet om inddragelse af prøveløsladelse efter 1/2 tid for personer, som skal udvises. At der i sådanne situationer skal

tages udgangspunkt i 1/2 tid følger imidlertid af Østre Landsrets kendelse gengivet i UfR 2016.3612.

Han har aktivt gjort bestræbelser på at blive hjemsendt hurtigst muligt efter dom i landsretten, og det forhold, at der ikke foreligger en endelig dom i den danske straffesag mod ham, udgør ikke en retlig hindring for at gennemføre udvisningen.

Det relevante for proportionalitetsvurderingen efter retsplejelovens § 762, stk. 3, er herefter halvdelen af den forventede straf.

Det er på denne baggrund ikke proportionalt, at han blev varetægtsfængslet under anken ved kendelserne af 23. maj og 20. juni 2024.

Der er ikke grundlag for at opretholde varetægtsfængslingen efter hjemrejselovens § 14, stk. 1.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, og at en fortsat fængsling indtil dom ikke er uproportional, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Der er bestemte grunde til antage, at T på fri fod vil unddrage sig strafforfølgningen eller fuldbyrdelsen. Det forhold, at han har en væsentlig interesse i at få nedsat den idømte fængselsstraf, kan ikke tillægges afgørende betydning ved fængslingsspørgsmålet. Henset til det hidtidige forløb i sagen, hvor han er blevet udleveret til Danmark med henblik på strafforfølgning, er der behov for at sikre hans tilstedeværelse under den fortsatte forfølgning og efterfølgende fuldbyrdelse.

Den belgiske dom, der nu er endelig, medfører, at straffen i den foreliggende sag skal fastsættes efter grundsætningen i straffelovens § 89, jf. herved UfR 2002.810 H. Straffen i den foreliggende sag må, da den skal fastsættes som en tillægsstraf, forventes at blive en del lavere end de 6 års fængsel, som T blev idømt i byretten.

Der er imidlertid ingen holdepunkter i forarbejder, litteratur eller praksis for at antage, at det forhold, at straffen skal fastsættes som en tillægsstraf til en udenlandsk dom, skulle betyde, at varetægtsfængslingen i den udenlandske sag skal indgå i beregningen af den samlede længde af varetægtsfængslingen i den verserende sag.

T anses for at have afsonet den belgiske dom på 4 års fængsel med varetægtsfængslingen i Belgien (ca. 1½ år) og den forudgående surrogatvaretægtsfængsling i Storbritannien (ca. 2½ år). Der er således gjort op med betydningen af den forudgående varetægtsfængsling.

Ved vurderingen af proportionaliteten skal der alene tages hensyn til muligheden for prøveløsladelse efter 2/3 tid.

Højesteret har i flere kendelser udtalt, at der ved vurderingen af proportionaliteten af en varetægtsfængsling skal tages hensyn til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid, jf. straffelovens § 38, stk. 1, og det vil dermed sige efter 2/3 af straffetiden.

Det forhold, at en udlænding har været varetægtsfængslet i længere tid end halvdelen af den forventede straf under en straffesag, ses ikke i Højesterets praksis at have medført løsladelse under henvisning til, at fortsat varetægtsfængsling vil være uproportional. Det fremgår af løsladelsesvejledningens pkt. 21, at det er en forudsætning for prøveløsladelsens iværksættelse, at den pågældendes udvisning umiddelbart kan gennemføres. Hvis der foreligger retlige hindringer, er det ikke tilfældet. I den foreliggende sag kan Ts udvisning ikke umiddelbart gennemføres, da der ikke foreligger en endelig dom.

Det må forventes, at T i hvert fald idømmes en tillægsstraf på 3 års fængsel. Der ville ikke have været grundlag for at udmåle en samlet straf på under 7 års fængsel, såfremt forholdene havde været til samtidig pådømmelse. I den forbindelse må der ud over de besvegne beløbs størrelse lægges vægt på omfanget af Ts forbrydelser, herunder at der er begået bedrageri over for såvel de danske som de belgiske skattemyndigheder.

Der vil tidligst kunne blive tale om, at fortsat varetægtsfængsling under anken anses for uproportional omkring juni 2025. På dette tidspunkt har T været varetægtsfængslet i ca. 2 år fra den 8. juni 2023, hvor den belgiske byret traf afgørelse om udlevering til Danmark, hvilket

blev effektueret 5 dage senere. Den 8. juni 2023 må være det relevante tidspunkt at regne varetægtsfængslingen fra, bl.a. henset til at den belgiske dom på 4 års fængsel anses for udstået med surrogatfængslingen i Storbritannien og varetægtsfængslingen i Belgien.

Da ankesagen i Østre Landsret er berammet til foretagelse i januar 2025, kan varetægtsfængsling frem til dom, som besluttet ved Østre Landsrets kendelse af 20. juni 2024, ikke anses for uproportional.

Hvis Højesteret måtte være af den opfattelse, at varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, jf. § 762, stk. 3, er uproportional, vil der være grundlag for at varetægtsfængsle T frem til dom efter hjemrejselovens § 14, stk. 1.

Højesterets begrundelse og resultat

Ved Retten i Glostrups dom af 2. februar 2024 er T fundet skyldig i bedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 279, jf. § 286, stk. 2, ved i perioden fra februar 2012 til juli 2015 for at skaffe sig eller andre uberettiget vinding retsstridigt at have foranlediget uberettiget tilbagesøgning af udbytteskat. Han blev idømt 6 års fængsel og blev udvist med indrejseforbud for bestandig.

Byretten bestemte i forbindelse med domsafsigelsen, at han skulle forblive varetægtsfængslet under eventuel appel, eller indtil fuldbyrdelse kunne iværksættes.

T har anket byrettens dom til formildelse.

Landsretten traf ved kendelser af 14. marts, 11. april og 8. maj 2024 afgørelse om, at T under anken skulle være varetægtsfængslet i nærmere angivne tidsrum, jf. retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1.

Ved kendelse af 23. maj 2024 traf landsretten – mod protest fra T – afgørelse om, at han skulle forblive varetægtsfængslet med frist til den 20. juni 2024, og ved kendelse af 20. juni 2024 bestemte landsretten – mod protest fra T – at han skal være varetægtsfængslet, indtil der er afsagt dom i ankesagen. På dette tidspunkt var ankesagen blevet berammet til hovedforhandling den 15., 20., 21. og 29. januar 2025.

Sagen angår, om fortsat varetægtsfængsling af T, indtil der er afsagt dom i ankesagen, er berettiget.

Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling af T i medfør af retsplejelovens § 769, stk. 4, jf. § 762, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, herunder at der efter det, som er oplyst om hans forhold, er bestemte grunde til at antage, at han på fri fod vil unddrage sig strafforfølgningen eller fuldbyrdelsen.

Højesteret bemærker, at der ikke er grundlag for at inddrage bestemmelsen i retsplejelovens § 920, stk. 2, i vurderingen af, om der skal ske varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1, med henblik på at sikre tilstedeværelsen af en sigtet person under strafforfølgningen eller fuldbyrdelsen. § 920, stk. 2, angår rettens adgang til at afvise en anke fra en tiltalt, som udebliver uden lovligt forfald, og bestemmelsen tjener således et andet formål end reglen i § 762, stk. 1, nr. 1.

Spørgsmålet er herefter, om varetægtsfængslingen af T er i strid med retsplejelovens § 762, stk. 3, som fastsætter, at frihedsberøvelsen ikke må stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis sigtede findes skyldig.

Højesteret tiltræder, at den relevante periode ved proportionalitetsvurderingen af frihedsberøvelsen af T skal regnes fra den 8. juni 2023. Der er herved lagt vægt på det oplyste i de belgiske myndigheders brev af 30. juni 2023 om, at T i Belgien har været frihedsberøvet i fem dage med henblik på udlevering til Danmark, og at han forud herfor har været frihedsberøvet af andre grunde i en belgisk sag. Oplysningen om, at T i Belgien alene var frihedsberøvet i fem dage på den danske straffesag, understøttes af den fremlagte afgørelse af 8. juni 2023 fra Appeldomstolen i Bruxelles og tillige af den omstændighed, at den straf på 4 års fængsel, som T endeligt er idømt i Belgien, efter det oplyste er anset for afsonet ved den skete surrogatfængsling og varetægtsfængsling i Storbritannien og Belgien.

Den straf, som landsretten skal udmåle for det påsigtede forhold, skal efter grundsætningen i straffelovens § 89 fastsættes som en tillægsstraf til de 4 års fængsel, som T er idømt i Belgien ved dom af 21. april 2023, jf. herved Højesterets dom af 25. januar 2002 (UfR 2002.810).

Som nævnt følger det af retsplejelovens § 762, stk. 3, at fortsat varetægtsfængsling ikke kan anvendes, hvis fortsat frihedsberøvelse vil stå i misforhold til bl.a. den retsfølge, som kan ventes, hvis den sigtede findes skyldig. Det fremgår af Højesterets kendelser af 2. april 2012 (UfR 2012.2271), 24. august 2020 (UfR 2020.3699) og 15. februar 2024 (UfR 2024.2127), at der ved vurderingen af den forventede retsfølge må tages fornødent hensyn til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid, jf. straffelovens § 38, stk. 1.

Efter straffelovens § 38, stk. 1, skal justitsministeren (kriminalforsorgen) tage stilling til, om den dømte kan prøveløslades, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst 2 måneder, er udstået. Efter § 38, stk. 2, kan prøveløsladelse ske tidligere, når særlige omstændigheder taler for det, og den dømte har udstået halvdelen af straffetiden, dog mindst 2 måneder. Efter administrativ praksis, jf. pkt. 21 i vejledning nr. 10071 af 15. december 2023 om løsladelse af dømte, der udstår fængselsstraf, anvendes bestemmelsen i § 38, stk. 2, bl.a. over for udenlandske indsatte, der skal udvises, hvis den pågældendes udvisning umiddelbart kan gennemføres. I begge tilfælde gælder efter § 38, stk. 4, at prøveløsladelse bl.a. forudsætter, at den dømtes forhold ikke gør løsladelsen utilrådelig.

Hvor prøveløsladelse efter straffelovens § 38, stk. 1, kan betegnes som prøveløsladelse til ”normal tid”, forudsætter en stillingtagen til prøveløsladelse efter § 38, stk. 2, bl.a. en vurdering af de retlige og praktiske muligheder for at gennemføre en udvisning umiddelbart ved prøveløsladelsen, som det langt fra altid vil være muligt for retten at foretage i forbindelse med en stillingtagen til fortsat varetægtsfængsling.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at der ved vurderingen af, om fortsat varetægtsfængsling må anses for at være i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3, alene skal tages fornødent hensyn til muligheden for at opnå prøveløsladelse til normal tid, jf. straffelovens § 38, stk. 1. Der skal ikke af retten foretages en konkret vurdering af, om prøveløsladelse undtagelsesvis måtte forventes at kunne ske tidligere, fordi særlige omstændigheder taler for det, jf. straffelovens § 38, stk. 2.

Højesteret finder herefter, at fortsat varetægtsfængsling, indtil der er afsagt dom i ankesagen, ikke kan anses for at være i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3.

Højesteret stadfæster derfor landsrettens kendelser af 23. maj og 20. juni 2024.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelser stadfæstes.

Statskassen skal betale kæresagens omkostninger for Højesteret.